

АНИЦА ГАРИЋ

МАКОНДО

* * *

Ти си једини Доријан Греј
који је поружнео
пре завршетка песме
а ја не умем о ружном
па ти цртам очи
као да си Човек
и сунце
да угреје сва хладна места
у теби.
Дочекујем те осмехом
као да не знам
да немаш руке
да воле
ни душу која уме
да нахрани жељу
разапету на четири
стране света.
Поклањам ти песму
у којој не стариш
и лице које се
не разлива у мрљу
лоше нацртаних кловнова.
Доцртавам ти осмех
и сваку бору попуњавам
додиром
и жудњом

па као да не знам
и као да си Човек
пуштам да трајеш
између два стиха
који ће те волети
после мене.
Ти си једини Доријан Греј
који је поружнео
већ на почетку песме
а ја не уем о ружном
па ти цртам очи
да тако најлепши
мој
доцртан
трепнеш понекад
у мени
као да не знам
и
као да си Човек!

* * *

Опраштам осмеху
што покидан виси
на углу усана
и усни испуцалој
од зуба
који су је гризли
уместо тебе.
Опраштам крхотинама
што не умеју да се саставе
и птицама које ме развлаче
и бацају
пајацима
жонглерима
и блудним синовима.
Опраштам блудним синовима
похотне снове
и сновима
који су сањали
док сам те ћутала.
Опраштам ћутању
које је врштало
нацртаном вриску
и цртежу
што ти је дао руке
да ме покидају
и душу која мирише.
Опраштам мирису
што је личио на љубав
и љубави прерушеној
у човека.
Опраштам човеку
што је желео
и жељи
јер траје.
Опраштам трајању
претвореном у чекање
и чекању
окованом у незнађе.
Опраштам незнању
јер не зна за границе
и граници

која се изгубила
јер су ми украли очи.
Опраштам очима
што су их украли
они који не виде море
и мору со за рану
у којој чувам
једног тебе.
Опраштам једног тебе
некој себи
неопростивој!

* * *

Не уем по мраку
у који се затварам
да осетим колико светлиш.
Погрешна
лоше скројена
тесна за кожу
под којом дишем
немоћна да загрлим
сва празна места
која си пустошио
везана додиром
и жељом
попуњавам време
између два чина
на луткарској сцени
празних позорница.
Под прстима
руку које су ме грлиле
као марионета
висим на концима
распаране себе.
Поклањаш ме
громогласним аплаузима
док вриштим разапета
са развученим осмехом
између палца и кажипрста.
Уста си ми затворио тишином
у коју се претвараш
док не уем по мраку
у који ме затвараш
да осетим колико светлиш!

* * *

Зјапећа празнина јутра
предозираност ћутањем
и букет цвећа
као награда за бол.
Осмеси аплаузи и честитке
одзвањају као авети
између јецаја песме
и новог стиха над
напрелом душом.
Откинуто парче себе
поклањам песми без имена
одбеглој рими
и речима разапетим
између онога што јесам
и оних који неће разумети.
Између сваког реда
нова ће крхотина
тражити да те дотакне
после сваке тачке
ново питање остаће
без одговора.
Тако се рађају песме...
У малој смрти јутра
у ноћи предозираној
мирисима
у крхотини сна
и болу
који ће китити цвећем
и аплаузима
док откинути делови мене
буду говорили
још једну песму о теби...

* * *

Остале су речи
уместо додира
тело истетовирано жељом
папирни бродови
са оловним војницима
уместо морнара
и разапета једра
без ветра.
Остала је страст
закопана у песку
нацртаног мора
без обале
тишина
без ноћи
и сећања
која неће имати ко да исприча
заувек изгубљеним песмама.
Остала је песма
без имена
да обесмишљена речима
вришти на маргинама
папирних бродова
које ће потапати деца
у прљавим барама
банатских друмова.
Остали су друмови
да се не вратиш
блато на ђоновима
и прљави трагови
некога ко је личио
на Човека...

* * *

По магистралама
туђих живота
сакупљам делове себе
на путу за узалуд.
Нашла сам срце од картона
душу развучену између
две бандере
сенку на челу
непознате жене
и врисак испод шешира
кловна у ципелама од коже.
Крпењачу од додира
између два гола
шутирала су деца
у сенци оседеле липе
са трепавицама од иња.
Срела сам празне руке
и жељу угушену на пола
како је у зубима носе
пси луталице.